N°. 64. A°. 1839.

ARNHEMSCHE COURANT.

Zondag 21 April.

Vragen van Z. Exc. den minister van buitenlandsche zaken.

(*Zie No. 44, 49, 50, 56, 58 en 60.*)

IV.

TOONDE, GEDURENDE DEN ACHTJARIGEN STRIJD, 'S LANDS BESTUUR ZICH BESTAND TEGEN DE ZWARE BEPROEVING AAN HETZELVE DOOR DE VOORZIENIGHEID OPGELEGD; GING DESZELFS VOLHARDING GEPAARD MET BELEID?

Blijkens deszelfs uitdrukking »gedurende den *achtjarigen* strijd," schijnt de minister dien geëindigd te beschouwen met de verklaring der Nederlandsche regering, in maart 1838, dat zij bereid was de 24 artikelen aan te nemen. In het tijdvak van af den opstand in 1830 tot aan de toetreding onzer regering tot den wil der mogendheden, beperkt Z. Exc. zijne beschouwing. »Toonde, — wordt er nu gevraagd, — gedurende den achtjarigen strijd, 's lands bestuur zich bestand tegen de zware beproeving aan hetzelve door de Voorzienigheid opgelegd?"

Zware beproeving, door de Voorzienigheid opgelegd; wil men den Nederlandschen rampspoed op de Voorzienigheid schuiven? In een zeker opzigt, ja, zou men denzelven door de Voorzienigheid opgelegd kunnen noemen, want niets geschiedt buiten den wil en de bepaling Derzelve. Dat rampen de gevolgen zijn van onbekwaamheid, dit was alzoo door Haar beschikt, alvorens de onbekwaamheid bestond; maar kan men daarom van *beproeving* spreken, »door de Voorzienigheid opgelegd?" is hetgeen de mensch zichzelven op den hals haalt eene beproeving? Die in onmatigen drank zijne gezondheid, zijne rede verkwistte; die in een roekeloos spel zijne bezittingen verloor en zijner kinderen brood, — zal hij spreken van *beproevingen*, hem door de Voorzienigheid opgelegd, of wel van de *gevolgen* zijner eigen schuld?

Beproevingen zijn zeldzaam op aarde; gevolgen menigvuldig; die over beproevingen klaagt, moet bewijzen dat het *geen* gevolgen zijn. *Aan de vrucht kent men den boom*, ziedaar den regel; de uitzondering vordert bewijs.

Niets, voorzeker, geschiedt er buiten de Voorzienigheid; maar Zij laat veel over aan den mensch; Zij laat zijne lande heilzame vruchten dragen, zij laat rampen spruiten uit zijne onkundigheid. Niet de Voorzienigheid regtstreeks was het, die de Nederlandsche zaken bestuurde, het was de Nederlandsche regering; aan de Nederlandsche regering, niet aan de Voorzienigheid moet dus de uitslag worden geweten: even als de vruchten worden geweten aan den grond. Men zegt niet: *de Voorzienigheid*, — men zegt *de grond* draagt vruchten of onkruid, en de grond, die onkruid levert en nadeelige gewassen, noemt men *slechten* grond, gelijk men goeden grond noemt dengenen, die heilzame planten geeft. Volgens de hoedanigheid des booms, de vruchten; volgens de hoedanigheid des gronds, de gewassen; volgens de hoedanigheid der regering, de staatkundige omstandigheden. Nadeelige uitkomsten, heillooze vooruitzigten: onbekwame regering. Ziedaar den regel. Er zijn soms uitzonderingen, ja; maar die moeten dan worden bewezen.

Doch in die *zware beproeving*, — volgens den minister —, in die *natuurlijke gevolgen*, — volgens ons —, toonde zich daartegen, gelijk de minister vraagt, 's lands bestuur bestand?

Bestand??.. Overwon het?

'S lands bestuur verloor wat 's lands bestuur kon verliezen; zoo lang de natie 's lands bestuurs volharding stilzwijgend toezag. 'S lands bestuur weigerde zeven jaren lang de 24 artikelen; 's lands bestuur stapelde intusschen op de natie drie honderd zestig millioenen nieuwe schuld. En dan vraagt men: »Toonde zich 's lands bestuur bestand?" O wigchelaars van het oude Rome, die elkander niet meer aanzien kondt zonder lagchen, wat hadt gij wel gedaan, waart gij in Oud-Nederland onder 's ministers gehoor geweest!

Maar »ging deszelfs volharding gepaard met beleid?" Indien *beleid* beteekent *schulden*, ja, dan ging zij gepaard met ontzaggelijk veel *beleid*. 'S lands bestuurs volharding ging gepaard met 360 millioen nieuwe schuld, en zij eindigde met veel nadeeliger voorwaarden aan te nemen, dan die welke zij in 1831 verwierp. *Finis coronat opus.* Genadig beware ons echter de hemel, in het vervolg, voor de hernieuwing van een beleid, hetwelk ons de helft van het rijk doet verliezen, en de staatsschuld der overgeblevene helft verdubbelt!

TURKIJE.

Konstantinopel, 20 maart. Wie Konstantinopel gedurende eenige jaren niet gezien heeft, moet zich verwonderen over menige verandering in zeden, gebruiken, kleeding en het geheele leven der bewoners dier volkrijke hoofdstad; en na een kort verblijf alhier zal hij zich overtuigd gevoelen, dat een hoogere geest, een geest van vooruitgang en beschaving, over dit land heerscht. Onmiskenbaar vertoont zich overal de wil van den thans regerenden grooten heer, om zijn volk door doelmatige inrigtingen, door afschaffing van grove misbruiken en door toenadering tot Europische beschaving eenen trap te doen bereiken, waartoe het noch verstandelijken noch zedelijken aanleg mist. (*Allg. Zeit.*)

Konstantinopel, 24 maart. Nog schijnen de steenen niet geworpen, die over het lot des Oosten zouden kunnen beslissen, intusschen verkeert de koker nog, elk oogenblik tot den worp bereid, in de hand des sultans, die echter de weifeling, welke de voorstellingen der diplomatie hem inboezemden, te vergeefs poogt te verbergen. (*K. Z.*)

ITALIE.

Een zeer rijke, maar hoogst bigotte Napolitaansche edelman had, met onterving van zijnen eenigen zoon, zijn gansche vermogen aan de Capucijners gemaakt. Eene clausule des testaments echter bepaalde, dat de waardige vaders den onterfde zoo veel van de nalatenschap zouden geven, als hun behagen mogt (*la part qui leur plairait*). Zij boden den jongen man eene zeer onbeduidende som, en deze zocht hulp bij de regtbanken. De zaak kwam tot voor den onderkoning, den hertog van *Ossuna*. Deze liet den regter en de partijen voor zich komen. »Ik vind het," zeide hij, »gansch in den regel, de eerwaarde vaders te zien handelen gelijk zij doen; maar het verwondert mij zeer, dat een oude, ervaren jurist, gelijk gij, den zin des testaments zoo zeer hebt kunnen misverstaan." Daarop liet hij het testament voorlezen, en toen men aan de plaats kwam waar het heette: dat de Capucijners den jongen man zoo veel van de nalatenschap zouden geven als hun behagen mogt, vroeg de hertog: »eerwaardige vader, hoe veel wilt gij den jongen man geven?" »8000 scudi, heer hertog," antwoordde de superior. — »En hoeveel bedraagt de geheele nalatenschap?" — »50,000 scudi, uwe hoogheid." — »Dus van de 50,000 scudi, behaagt u 42,000?" — »Overeenkomstig ons goed regt; ja hoogheid." »Voortreffelijk. Het testament luidt: gij zult den jongen man van de nalatenschap geven, zoo veel u behaagt." — »Ja." — »U behaagt 42,000 scudi; derhalve beveel ik, om volgens den waren zin des erflaters te handelen, dat gij den zoon 42,000 scudi uitbetalen zult. (*P. A. Z.*)

DUITSCHLAND.

Stuttgart, 12 april. Hannover heeft zijne ingezetenen verboden Tubingen te bezoeken, doch Tubingen bekommert er zich zeer weinig over, want nooit waren er veel Hannoveranen bij ons; ja, Tubingen mag zelfs trotsch op dat verbod wezen, want het spruit daaruit alleen voort, dat de regtsgeleerde faculteit van Tubingen betrekkelijk de Hannoversche grondwetsvraag zoo oordeelde als alle constitutioneel gezinden antwoorden moeten. Vermoedelijk zal onze koning den Wurtembergers Göttingen niet verbieden, evenmin als dit door den koning van Saksen geschied is, alhoewel ook Leipzig onder het Hannoversche interdict ligt. De tegenwoordige staat der *Georgia Augusta* verbiedt haar bezoek van zelf, en ook vroeger, toen Göttingen zijn ouden bloei nog genoot, trok het nooit veel Wurtembergers. (*M. Z.*)

ENGELAND.

Londen, 17 april. Eergisteren avond is de groote worsteling tusschen de ministeriële partij en de tories in het lagerhuis begonnen. De minister, lord *John Russell*, deed zijn voor lang aangekondigd voorstel, waarbij de goedkeuring van het staatsstelsel der tegenwoordige bewindslieden, met betrekking tot Ierland, gevraagd wordt, en waarvan de voorsteller het aanblijven van al de ministers aan het bestuur afhankelijk heeft gemaakt.

Het strijdperk alzoo openende, hield lord *Russell* eene zeer uitvoerige rede, waarin hij wees op het gewigt van den uitslag zijner motie voor Ierland en het vereenigde koningrijk. Hij zeide voorts dat de tegenwoordige bewindslieden niet behoefden te schromen hunne tegenstanders onder de oogen te zien.

Hij betwistte in het algemeen den lords de magt niet om [illegible] te gispen, doch hij kon hunne bevoegdheid om voor [illegible] lichtingen te vorderen, gelijk zij thans gedaan hadden [illegible] gaf te kennen, dat de oppositie bij de lords te [illegible] rie langer nopens de zaken der [illegible]

magt, nopens de buitenlandsche aangelegenheden in het algemeen te vertrusten. » Als toch de pairs (riep hij uit) eene grief er van wilden maken, dat het bewind op het punt is de Belgische zaak, eene langgerekte en moeijelijke onderhandeling, te sluiten, welke op een tijdstip den vrede van Europa dreigde te verstoren, dan geloofde hij toch wel, dat het bewind die grief zou kunnen afweren.” Beschuldigingen omtrent de verwaarloozing van de Britsche belangen in Mexiko en Indië zouden geen beter lot ondervinden. Maar de tegenpartij bij de lords had een ander terrein gekozen; het had een onderzoek nopens het aantal misdaden, in Ierland gepleegd wordende, uitgelokt, welk terrein hij geloofde dat bij het lagerhuis te huis behoorde, althans hij had gemeend er zich hier op te moeten plaatsen. Overigens was de motie, zoo als zij was doorgegaan, slechts vergezeld geweest van beschuldigingen en niets dan deze; was de naam van den voorsteller, een gezworen vijand van Ierland, alleen genoegzaam geweest om der bevolking van dat eiland schrik aan te jagen; de naam van den standaarddrager was genoeg, om de kleur van de vlag te kennen. Die vlag was thans ook geheel tegen het bewind ontplooid, en dit mogt zulks niet goedmoedig aanzien, maar voelde zich verpligt deszelfs staatkunde, aangaande Ierland, aan de goed- of afkeuring van 's volks vertegenwoordigers bloot te stellen. Hij zoude de aanneming van het tegen zijn voorstel gerigte amendement eene vernedering voor het lagerhuis, daar dit zich het initiatief zou laten ontnemen om een onderzoek te vorderen, hetwelk het tot dusverre ongekrenkt had bezeten.

Tot den grond der zaak komende, schilderde de minister den toestand van Ierland gedurende de laatste halve eeuw, en bevond, dat de meeste maatregelen, daaromtrent genomen, door onkunde, gebrek aan vrijgevigheid of verklaarde partijdigheid waren ingeboezemd, en dat zij dan ook de wrangste vruchten hadden gedragen. Van het jaar 1775, het jaar dat de zoogenaamde whiteboy-acte werd genomen, en het jaar 1824, waren de overige volken van Europa, al was het door vreesselijke schokken gelouterd, hadden zij gewigtige hervormingen ondergaan; sedert dien tijd ook had Engeland in bloei toegenomen, doch aan den eindpaal van dat tijdvak was het met Ierland nog even rampzalig gesteld als in het begin. Van waar dat verschijnsel?

Dit kon toch niet aan het bewind van weinige jaren van lord *Normanby*, aan dat van het ministerie *Melbourne* geweten worden. Het was het natuurlijke gevolg der bekrompene en eenzijdige staatkunde der opvolgende Tory-bewindslieden. Ten laatste, ja, werden er concessiën gedaan; doch toen had het kwaad reeds diepe wortelen geschoten, toen zag men in de toegefelijkheid te regt slechts het uitvloeisel van vrees, en zoo baatte die niet. Sedert 1835 was lord *Normanby* met het bestuur belast geweest, en men wilde hem de gevolgen der [illegible] regering van een aantal voorgangers laten torschen, dit ware eene schreeuwende onregtvaardigheid. Overigens was de groote kwaal, die Ierland doet kwijnen, niet weg te nemen, namelijk de ongelijke verdeeling der eigendommen en het bezit van een groot gedeelte des lands door Engelsche edelen, ten gevolge van vroegere verbeurdverklaringen, welke edelen genoegzaam nooit zelf hunne bezittingen komen bezoeken, en dus van hunne onderhoorigen vervreemden. Wat men nu van het groot aantal misdadigers in Ierland had gezegd, vooreerst was het een gevolg van de verbeterde, ware statistieke opgaven, en kan men toch ook niet verbloemen, dat hoe langer hoe meer eene behoorlijke verhouding tusschen de in regten betrokkenen en vrijgesprokenen ontstond. Hij ontkende overigens, dat er van het regt van gratie misbruik was gemaakt.

Ten slotte verklaarde de minister, dat, indien de meerderheid van het huis, door het weigeren van een gunstig oordeel over zijn ministerie, den val daarvan besliste, hij en zijne ambtgenooten zonder zich iets te wijten te hebben, het roer van staat zouden laten varen; wetende dat hun omtrent het beheer in Ierland niets kan worden te laste gelegd, dan de zucht, om, door onpartijdigheid en aankweeking van onderlinge welwillendheid, het welzijn tevens van Ierland en Brittanje te bevorderen.

Sir *R. Peel* wederlegde den minister, beijverde zich inzonderheid om al de verkeerde maatregelen aan te toonen, welke, gedurende het bestuur van lord *Normanby*, naar zijn inzien, in Ierland genomen waren; ontkende dat het door de lords ingestelde onderzoek met eene gisping van het ministerie gelijk stond, en waarschuwde het Huis tegen het aanvangen van [illegible] die weinig berekend zou zijn, om de eer der gemeenten te handhaven. [illegible] zijn amendement op de ministeriële motie voor, hoofdzakelijk [illegible] in den tegenwoordigen staat der zaken, niet voegzaam wezen [illegible] af te leggen.

Onderscheiden leden hebben, [illegible] als tegen de motie van lord *Russell* gesproken. Onder de [illegible] een vreeselijk tafereel ophingen van de bestaande onveiligheid [illegible] grondeigenaars en hunne onderhoorigen in Ierland. Gisteren avond was het nog tot geene stemming gekomen.

— Uit de laatste Noord-Amerikaansche berigten blijkt, dat de Engelsche gouverneur van Nieuw-Brunswijk zich veel vredelievender betoont dan de gouverneur van Mayne, de heer *Fairfield*, die aan de wetgevende vergadering van dien staat eene boodschap heeft afgezonden, waarin hij haar aanraadt niet toe te stemmen in het plan van schikking, dat tusschen den secretaris van staat, *Forsyth*, en den Engelschen gezant *Fox* is ontworpen, en waarmede het centraal bestuur zich schijnt te zullen vereenigen. Desniettegenstaande verkreeg de stand der zaken, ook in Mayne, een vreedzamer aanzien.

— Van Bombay wordt gemeld, dat de stad Korachee, in Sinde, wier inwoners de Engelsche vlag beleedigd hadden, op last van den Engelschen admiraal bijna geheel plat is geschoten.

— In het begin van december hebben te Canton ernstige oneenigheden tusschen de Chinesche autoriteiten en de Europische kooplieden plaats gegrepen, welke eene tijdelijke stemming van den uitvoer ten gevolge hebben gehad, die echter in het begin van dit jaar weder is opgeheven. Bij gelegenheid der voorgenomen doodstraf van een Chineesch ingezeten, die zich, strijdig met de jongste verordeningen, aan het verkoopen van opium had schuldig gemaakt, en welke regtspleging de gouverneur op het plein voor de Engelsche factory wilde doen plaats grijpen, om de Europeanen te tergen, is het tusschen deze laatsten en het volk tot een gevecht gekomen, bij hetwelk de gebouwen van verschillende factoryen groote schade geleden hebben, en waaraan door de autoriteiten eerst laat een einde is gemaakt. Te Canton lagen toen niet minder dan twee en negentig schepen zeilree.

FRANKRIJK.

Parijs, 27 april. De verkiezing van den heer [illegible] der afgevaardigden, met 223 tegen 193 stemmen, heeft in deze hoofdstad eenen levendigen indruk gemaakt, en wordt als eene belangrijke nederlaag voor de tegenpartij beschouwd. Het noodwendig gevolg daarvan is, dat de verschillende fractiën der kamer eene geheel andere verhouding dan vroeger hebben; de coalitie is verbroken; de doctrinairen en de derde partij hebben zich met de zoogenaamde Jacqueministen vereenigd, en vormen te zamen eene vlottende meerderheid van 30 tot 40 stemmen, waaruit alsnu een nieuw en definitief ministerie moet worden zamengesteld.

Gisteren, onmiddellijk na de stemming der kamer, heeft zich de heer *Dupin* naar den maarschalk *Soult* begeven, en zijn deze beide staatsmannen vervolgens bij den koning ontvangen. Men beweert, dat in deze bijeenkomst tot de volgende combinatie zoude besloten zijn: de HH. maarschalk *Soult*, voorzitter van den raad en minister van oorlog; admiraal *Jacob*, minister van marine; hertog *de Broglie*, minister van buitenlandsche zaken; *Humann*, minister van finantiën; *Dupin*, groot-zegelbewaarder en minister van justitie; *Guizot*, minister van binnenlandsche zaken; *Duchâtel*, minister van openbare werken, en handel; *Sauzet* of *Teste*, minister van openbaar onderwijs.

Sommigen willen echter weten, dat men, in dit bestuur ook den heer *Cunin-Gridaine*, als vertegenwoordiger der 221, zal opnemen; in dit geval zoude de heer *Duchâtel* minister van finantiën, en de heer *Cunin-Gridaine* [illegible] geen deel aan het ministerie hebben. Men sprak er ook van om twee nieuwe ministeriën daar te stellen, ten einde de heeren *Sauzet* en *Cunin-Gridaine* met eene portefeuille te kunnen begiftigen, zonder eenige verandering in de voorgenomene combinatie te brengen. Wat daarvan ook zij, zullen er nog wel eenige dagen verloopen, alvorens het nieuwe ministerie zal bekend zijn; hoewel het *Journal des Débats* nu reeds te kennen geeft, dat elk verder uitstel voortaan zonder verschooning zoude zijn.

Hetzelfde dagblad deelt voorts ook mede, dat de 221 het besluit genomen hebben, zich op alle wijze tot het tot stand brengen van eene vereeniging met de doctrinairen en de derde partij te leenen, doch onder voorwaarde, dat er een ministerie worde zamengesteld, in staat hunne wenschen te bevredigen.

BELGIE.

Brussel, 27 april. Volgens den *Commerce Belge*, moeten de houders van Spaansche fondsen alhier pogingen aangewend hebben bij den heer *Lalaing*, onzen zaakgelastigde bij het Madridsche hof, en bij de gezanten van Frankrijk en Engeland aldaar, tot het doen van vertoogen aan de regering der koningin-regentes, ten einde eene betere regeling der Spaansche schuld te verkrijgen. Naar het schijnt, hebben de bedoelde diplomaten daaromtrent gunstige beloften gedaan, en, onder anderen, verklaard, dat hunne regtmatige klagten het onderwerp van bijzondere instructiën zouden uitmaken.

Brussel, 28 april. Men verneemt, dat, ten gevolge [illegible] morgen gehouden kabinetsraad, aan den heer [illegible] is gezonden tot de teekening van het [illegible] januarij. Men wil [illegible] depêches, welke dezen deze belangrijke tijding [illegible] ontvangen. [illegible] gelaagd; om een handels-traktaat met Spanje te sluiten [illegible] onderhandelingen omtrent deze aangelegenheid zijn, van [illegible] België, door onzen zaakgelastigde te Madrid, den heer de *Lalaing*, gevoerd, en moeten met den besten uitslag bekroond zijn.

NEDERLANDEN.

Amsterdam, 29 april. Wij vernemen dat de eigendoms-overgang van de gronden, toebehoorende aan den heer *Beukman*, en welke voor den spoorweg naar Haarlem moesten worden ingenomen, aan de administratie heden heeft plaats gehad. Dien ten gevolge zijn ook reeds de werkzaamheden op die gronden, onder de directie van den heer ingenieur *Conrad*, begonnen. In weerwil dezer schikking zullen de procedures tot in het hoogste ressort voortgezet worden, vermits van deszelfs uitspraak de conditiën van den verkoop zijn afhankelijk gemaakt.

Mengelwerk.

Opvoeding

OVER DE BEVORDERING DER GEZONDHEID DOOR HET OEFENEN DER SPIEREN BIJ BEIDE HET GESLACHTSTELDE.

(*Slot van n°. 56.*)

In plaats van de jeugd vele uren achtereen met boeken en leeren bezig te houden, moet men dus hare bezigheden op eene geschikte manier afbreken en met eene vrolijke beweging, of vlugheid vereischende spelen, in gezelschap van andere speelkameraden, of wel met timmermans-, draaijers- of tuinmanswerk laten verwisselen.

Dit doel wordt echter niet bereikt door stijve wandelingen, welke men als ligchaamsbewegingen beschouwt, en in zoo verre zelfs nadeelig zijn dat zij ouders en meesters doen gelooven, dat daardoor hun oogmerk bereikt wordt. — Wij hebben reeds gezien welken grooten invloed op de opvoeding kracht, sterkte der spieren, geest- en zenuwgestel uitoefenen; en de ondervinding leert dat de zamentrekking der spieren krachteloos en moeijelijk wordt, naarmate de geest, die dezelve regeert, traag is en in andere bezigheden verzonken blijft. De vrolijke sprongen en verschillende bewegingen, welke voor de jongen van alle dieren, der menschen niet uitgezonderd, zoo eigendommelijk en tevens zoo weldadig zijn, bewijzen dat de natuur medewerking en levendigheid van geest vereischt, en dat, wanneer deze de aanleidende oorzaak niet is, de wetten der natuur haren loop niet hebben, en de oefening der spieren niet die goede gevolgen kan opleveren als anders. — De vrijheid en meerdere onafhankelijkheid der jongens buiten de schooluren maakt, dat zij niet zoo zeer door deze oorzaak lijden, als wel bij meisjes het geval is; maar het euvel, aan beiden gepleegd, is onvergefelijk, te meer daar het gemakkelijk te vermijden is.

In de kleinkinderscholen, waar geene ruimte tot spelen is, wordt de noodzakelijkheid om de kinderen veelvuldige en ongedwongene spierbewegingen te doen nemen, op eene onverantwoordelijke wijze over het hoofd gezien.

Iedereen weet hoe vermoeijend en vervelend het is, lang te slenteren zonder een bepaald oogmerk, en hoe verdrietig en zonder genot eene wandeling is, welke men tegen zijnen zin doet en slechts om zich te bewegen, vooral in vergelijking van dezelfde oefening, welke men om 't een of ander vast doel te bereiken onderneemt. Het onderscheid ligt eenvoudig daarin, dat in het eerste geval de spieren, zonder die volle zenuwachtige aandrift, van welke de natuur alle hare bewegingen afhankelijk heeft gemaakt, werken moeten, en dat in het laatste geval deze in volle werking zijn. Kinderen verdienen daarom als ligchaamsoefening verre de voorkeur boven andere afgemetene bewegingen. Alle soorten van spelen en kunstarbeid verrolijken den geest en houden hem tevens als het ligchaam bezig; dit is de beste wijze waarop men de spieren goed oefent, en haar langen tijd bezig houdt, terwijl hare kracht in denzelfden tijd geheel uitgeput zoude zijn, door eene andere slechts ter versterking aangewende beweging. — De veerkrachtige sprongen, het vurige oog en de frissche blos van zoodanig bezig zijnde wezens leveren een hemelsbreed verschil op met de droevige en doodsche blikken van velen onzer schoolkinderen bij hunne plegtstatige processien, en de uitkomsten, met betrekking op gezondheid en werkzaamheid, zijn niet minder verschillende. — Zooveel invloed hebben inderdaad de zenuwen, dat er voorbeelden zijn, dat alleen door opwekking van den geest lamme ledematen op staanden voet leven en kracht bekomen hebben. — Zulke gevallen heeft men zien plaats hebben bij schipbreuken, brand of gevechten, en toonen aan hoe noodzakelijk het is, den geest aan de werkzaamheid der spieren te doen deelnemen. Aan menigeen, die, na eene regelmatige wandeling, van vermoeijenis schier ter nedervalt, zou het niet moeijelijk zijn tarstond daarop aan een levendig spel of dans nog langen tijd deel te nemen; en de bewering daarom, dat lijfsbeweging van geen nut is, als zij niet doelmatig is, kan men daarom ongerijmd noemen.

In vele huisgezinnen heerscht de gewoonte, om de jongelieden, (zeker om tijd te sparen, omdat het voor bezigheden te huis niet licht genoeg meer is,) tegen het einde van den dag, naar buiten te brengen. Niets is meer nadeelig: want vooreerst is eene enkele beweging daags te weinig voor de jeugd, en gesteld eens dat zij voldoende ware, zoo is de lucht dan zeer vochtig, koude en in verhouding ongezonder dan op eenigen tijd, en ten tweede neemt de alsdan ontbrekende zonneschijn niet weinig den versterkenden invloed der beweging weg. Van daar, dat men voor hen, die niet dikwijls in de open lucht komen, zoo als de scholieren van kostscholen en de kinderen, in steden woonachtig, die toch allen in den groei, zijn, de besten tijd van den dag tot de beweging moet gebruiken, te meer daar huisselijke bezigheden na het vallen van den avond gemakkelijk kunnen plaats hebben.

Als men den voormiddag tot beweging gebruikt, heeft men nog een ander voordeel. Wanneer het weder wisselvallig is, kan het nog opklaren en eene wandeling des avonds toelaten, terwijl, indien de tijd daartoe des middags bepaald en het weder slecht is, de geheele dag verloren gaat. Des winters gebeurt het zeer dikwijls dat meisjes van den eenen zondag tot den anderen opgesloten blijven, alleenlijk omdat het weder op de bepaalde wandeluren slecht is. Door behoorlijke oefening der spieren in de morgenuren en in de vrije lucht, worden de geestvermogens sterker, terwijl, indien deze tot 's avonds verschoven wordt, geene worden afgetrokken, omdat de jeugd, even als de jongen van alle dieren, een rusteloos verlangen naar beweging heeft, hetwelk, onbevredigd blijvende, de opmerkzaamheid verstrooit en traag maakt. Hieromtrent zou het goed zijn op te volgen, wat in kleinkinderscholen plaats vindt, waar men de kinderen eenige oogenblikken laat spelen, zoodra geestverstrooijing en ligchaamsonrust aantoonen, dat de eerste te veel en het laatste te weinig is bezig gehouden. Na zulk eene tusschenpozing gaat de arbeid vrolijk weder voort en alles zijn levendig. Om deze beweging zoo heilzaam mogelijk te maken, moet zij steeds in de vrije lucht genomen en zoodanig ingerigt zijn, dat zij geest en ligchaam bezig houdt. Het werken in den tuin, hakken en graven, allerhande gezelschapsspelen, het balspel, kegelen, hoepelen en andere aan de jeugd welbekende bezigheden en spelen, zijn boven de stijve en onnutte wandelingen verre te verkiezen; want zij zijn veel beter geschikt om het ligchaam eene schoone houding te geven, de ruggegraat regt en de houding krachtig en bevallig te maken. — Eene gedwongene wandeling is bij vele meisjes gehaat en van geen nut, terwijl zij vergenoegen en voordeel zouden hebben, wanneer zij dagelijks drie of vier uren eene vrolijke, nuttige beweging konden genieten.

Moeders, die vreezen de volle en krachtige ontwikkeling van hare dochters aan de natuur toe te vertrouwen, maken wij hier op dezezaken opmerkzaam, welke hare vrees zullen wegnemen. Het is eene bekende zaak, dat het meerendeel der meisjes, welke, in tegenspraak met de natuur, in keurslijven gekneld worden en zich slechts gebrekkig bewegen kunnen, min of meer krom zijn; — eene verschijning, welke aan de andere zijde, bij knapen, slechts zelden voorkomt, daar men dezen, overeenkomstig de natuur, kracht en evenredigheid, door eene vrije en ongedwongene spieroefening, laat verkrijgen. In een opvoedingsgesticht, in hetwelk veertig meisjes waren, werden er, bij onderzoek, slechts twee gevonden, wier ruggegraat niet eenige kromming had, terwijl onder een gelijk getal knapen, hoe onvolmaakt ook hunne beweging, ja somtijds nog verboden zijn moge, naauwelijks zoo velen te vinden waren wier ruggegraat niet regt was. — Dit is een doorslaand bewijs dat keurslijven en gebrek aan beweging, wel verre van eene keurige houding te geven, juist het tegendeel bewerken, en dat ongedwongene beweging, zelfs wanneer zij niet volstrekt noodig is, in plaats van den ruggegraat aan gevaar bloot te stellen, denzelven veeleer sterkte en vastheid bezorgt. Doch zoo groot is de magt des vooroordeels en der gewoonte, dat wij, ofschoon wij deze uitwerkselen zoo dikwijls ontmoeten, ons niet onthouden kunnen zoo groot een onderscheid in de opvoeding van beide geslachten in vroeger leeftijd te maken, alsof het verschillende wezens waren en volgens tegenovergestelde grondbeginselen geschapen, zoodat, wat het eene [illegible] is, aan het ander [illegible] schadelijk zou moeten zijn. — [illegible] voormen zich met voordeel van keurslijven bedienen, [illegible] vallen, in plaats van het algemeen gebruik aan te raden, bewijzen veeleer, dat zij, gelijk ieder ander heelmiddel, slechts onder de leiding van eenen geneesheer behooren aangewend te worden.

Dichters en muzikanten.

Parijs, april 1839.

Horatius zeide: *ut pictura poesis erit*, als eene schilderij zal de poëzie wezen. — Om zijner eere wil, ben ik blijde dat de schrijver der kunst van dichten niet gezegd heeft: *ut musica poesis erit*, als muziek zal de poëzie zijn; want ik ken niets antipathetischer dan muziek en dichtkunst.

Gelijk honderdmaal aangemerkt is door allen die over muziek hebben geschreven, van Grétry af tot op den heer Fétis toe, is de muzikant de natuurlijke vijand van den dichter. Gij geeft aan een compositeur volkomen afgemeten verzen; zonder de minste wroeging maakt hij er verzen van zestien, achttien voet lang. Om de vorderingen van het rhythmus te voldoen, om de ronding der muzikale volzinnen te behouden, herhaalt de compositeur vierden, derden van hemistichen, gansche hemistichen, wat raakt het hem! Men moet zien hoe die poëzie toegetakeld wordt.

In eene zeer lezenswaardige verhandeling, heeft de heer Castil-Blaze alle krenkingen opgesomd, welke de muzikant genoodzaakt is het werk van den dichter te doen ondergaan. Men zou er de voorbeelden van tot in het oneindige kunnen vermenigvuldigen.

Gij schrijft, zegt hij, de volgende verzen, die niet slechter zijn dan zoo veel andere:

Honneur au bienfaiteur du monde!
Honneur au sauveur des humains!

[illegible]

De muzikant zal misschien een [illegible] verzen loopen groot gevaar regels te worden als deze: twee achtvoetige verzen [illegible]

Honneur, honneur, honneur au bienfaiteur du monde, du monde!
Honneur, honneur, honneur au sauveur, du sauveur des humains!

Daaruit volgt, dat men aan een muzikant eigenlijk altoos verzen geeft om er proza van te maken. Geeft men hem proza, ontwijfelbaar zou hij het in verzen hervormen.

De dichters, van hunne zijde, zijn zeer weinig gevoelig voor de schoonheden der muziek. Ziedaar eene der wonderlijkste tegenstrijdigheden der menschelijke natuur. Dichters hebben bijna allen een antimuzikaal oor. De muziek is voor hen eene onbekende taal, eene doode letter. Menschen, gerythmeerd van het hoofd tot de voeten, en die voortdurend in eene atmosfeer van cadencen en melodiën leven, zijn gevoelloos als marmer voor de schoonheden der muzikale melodie en van het muzikale rhytmus.

De heer DE LAMARTINE heeft in fraaije verzen al de harmoniën der aarde en des hemels bezongen. Hij is gemeenzaam met de harp der Serafijnen, met de harp van DAVID, met de lier van SAPPHO; hij hoort duidelijk de concerten der sterren, de geheimzinnige en klagende stemmen, welke langs de stranden des oceaans weergalmen; hij kent den zang van den nachtegaal, der tortel en der uilen. Hij verstaat het gehuil van den storm, hij zal al de variatiën van den noordenwind in de scheuren van een' ouden muur ontleden. De heer DE LAMARTINE is de man der staatkundige harmoniën, der maatschappelijke harmoniën, der godsdienstige harmoniën; slechts eene harmonie begrijpt hij niet, die van het orkest der Italiaansche opera.

De heer VICTOR HUGO wijdt zijn leven aan het uitdenken van dichterlijke maten. Geen dichter kent den rijdom en de welluidendheid der taal beter dan hij. Gelooft gij, dat de heer VICTOR HUGO de muziek bemint? Indien gij hem dienaangaande vraagt, zal hij zich waarschijnlijk voor een hartstogtelijk bewonderaar van ROSSINI, MOZART of BEETHOVEN uitgeven; maar zijne beste vrienden verzekeren, dat het schoonste air, de schoonste symphonie hem niet het minste treffen; dat zijne ooren met een drievoudig metaal gewapend zijn. Een trommel en eene fluit, of het orkest van het Conservatoire, 't is volstrekt hetzelfde voor den heer HUGO.

Overigens, mogen wij zijne dichterlijke bekentenissen gelooven, zoo vindt de schrijver der *Ballades*, der *Orientales*, der *Feuilles d'automne* niets zoo melodieus als het gekletter van eenen slagregen, als het gedruisch van eene zware kar op eenen ongelijken straatweg, als het geblaf van eenen bullhond gedurende de winternachten. Ziedaar de harmoniën, welke zijne ooren innig aandoen, en tot zijn hart spreken. Eene aardbeving zou misschien den muzikalen zin van den heer VICTOR HUGO wakker maken.

De heer DE CHATEAUBRIAND, — [illegible] nooit zonder diepe ontroering den zang der [illegible], der Irokezen, der Mohikanen, der Scioux en, der Pawnies hoorde; die flaauw wordt bij het gelui eener dorpsklok, — de heer DE CHATEAUBRIAND gelooft niet meer aan de schoonheden der toonkunst, dan aan eene menigte van andere schoonheden, welke hij met de bewonderenswaardigste pracht heeft beschreven.

Lord BYRON hield niet van muziek. WALTER SCOTT beminde slechts de dwarsfluit der Hooglanders, — waarvoor de hemel u genadig behoede!

De beroemde school der Lakisten staat in vervoering bij het gegons der meikevers; zij aanbidt het gerniesch van eenen bijenkorf en het geschreeuw der wilde ganzen; maar de muziek van den heer BISSCHOP, van den heer BALFE en, zelfs van lord BURGHERSS, zou geen oogenblik de peinzende kalmte van eenen leerling van WORDSWORTH verstooren.

Mevrouw DE STAËL, wier proza eene soort van afgemeten recitatief is, verstond geene andere melodie dan die der ballade van BÜRGER: *Hop! hop! hop!*

De dichters van den tweeden rang winnen het op de groote dichters, ten aanzien der muziek. Wat betreft de dichters der minste soort, deze worden alle voortreffelijke muzikanten.

Mijnheer de redacteur,

L'excès en tout est un défaut.

(Ingezonden.)

Aangemoedigd [illegible] een der eerste nommers van de Zondagsche Courant, [illegible] *Courant*, neem ik de vrijheid u eene kleine aanmerking mede te deelen, [illegible] op de klagt van een Orde- en Vredelievend man: [illegible] altoos zeer onstaatkundig is een geheel corps te gelijk aan te vallen, dat [illegible] wel alle huishoudelijke vrouwen van geheel Oud-Nederland [illegible] *over-over*-oud gebruik te *declineeren*. Zoo lang het nog [illegible] Portretten bleef, was niemand verpligt zich uit die caricaturen te [illegible] kennen en, (onder ons gezegd) dacht ik, dat ieder in 't bijzonder de gelijkenis op hare buurvrouw zou toegepast hebben. Maar, ik herhaal het, [illegible] te gelijk, dat is te erg. Waarlijk mijnheer J. L. gij weet niet wat gij u op den hals haalt; daarbij is de opgave zeer onnaauwkeurig, want in welk geschikt huishouden begint men toch met alle kamers te gelijk schoon te maken? en, wat de kantoren aanbelangt, daar worden gewoonlijk de feestdagen toe gebruikt: of de societeit al of niet een dag stilstaat, dat zal wel geen kwaad doen. Maar gesteld, men maakte eens, om de zaak te bespoedigen, eene afspraak om eene algemeene *revolutie* in alle huizen en vertrekken te maken, dan toch kunnen de heeren gerust zijn en hunne tranen droogen, daar, na eenige weken, alles weder tot den gewone orde zal terugkeeren en zelfs beter en netter, dan bij den aanvang; hetgeen juist niet van alle revolutiën, die door mannen aangevangen zijn, kan gezegd worden.

Eene vriendin van orde en netheid,
en uwe bestendige lezeres
M. V. B.

Burgerlijke Stand.

TE ARNHEM:

Van 12 April tot 19 April.

Gehuwd: H. J. Kranfers met H. P. Bennck. — K. F. Mengen met M. Bethsold.

Bevallen: J. Moritzer, geb. Maas, D. — J. E. Baars, geb. [illegible], Z. — H. Hoedt, geb. Elisen, Z. — G. Lamkamp, geb. de Jong, D. — M. Prins, geb. Schaap, Z. — H. Werner, geb. Greuyers, D. — J. van Maanen, geb. Berendsen, Z. — E. Sanders, geb. Huisman, Z. — H. W. Nieraad, geb. Decas, Z.

Overleden: Doodgeb. D. van J. Gerritsen en W. van Manen. — H. Zijns, 15 j. — B. Hirschman, gehuwd met A. C. Joosten, 36 j. 3 m. — A. Hufkes, huisvrouw van H. Schuurman, 73 j. 2 m. — A. Rutten, Weduwe L. Willemsen, 74 j. — M. J. Schoor, 39 j.

TE NIJMEGEN:

Gehuwd: P. A. Ockers met M. E. Rijkland. — P. H. in den Bosch met M. Heesen.

Bevallen: M. Ruarde, geb. Rambach, D. — H. [illegible] van de Paeen, geb. Eijkman, D. — G. P. Blom, geb. [illegible], D. — [illegible], geb. Gudt, Z. — J. A. Philipsen, geb. Reichardt, D. — V. Ahlers, geb. [illegible], D. — G. de Bruijn, geb. van Haeren, D. — A. E. Broekman, geb. Boelders, Z. — [illegible] deetel, geb. Janssens, Z. — G. Benming, geb. Martens, Z. — J. W. van Ginzen, geb. Enters, D. — J. A. Luermans, geb. Jonghaus, D. — M. Schulinck, geb. Reijnen, Z. — L. J. G. C. van Loenen, geb. van Enschut, Z. — F. Koning, geb. Makmann, D.

Overleden: B. Majoor, 24 j. — H. S. Theunisz, 15 m. — J. M. van Lotz, 5 j. — J. Broekman, 29 j. — C. Brinkman, 22 j. — P. de Koning, 2½ j. — G. [illegible] — M. Wijhands, 21 j. — C. C. Neijboer, 2 j. — G. de Bruijn, (ouderdom niet opgegeven).

TE ZUTPHEN:

Gehuwd: J. Jansen met M. Kolkman.

Bevallen: J. van Reken, geb. Wits, D. — J. M. Boland, geb. Graffelman, D. — J. Soer, geb. Voorn, Z. — M. J. van de Velde, geb. van Tiffelen, D.

Overleden: G. J. Brekvelt, 74 j. — G. W. Wijers, 17 j. — H. Hoogeveen, 4 w. — J. Rutgers, wed. Cuntz, 88 j. — C. Stek, 32 j. — P. de Vet.

TE TIEL:

Gehuwd: H. H. Hartong met G. de Haas. — B. Netelbeek met M. T. Nollen. — W. Barlo met G. van Deutekom.

Bevallen: G. Hendriks, geb. van Son, Z. — T. van Doesburg, geb. Smits, D. — M. T. Netelbeek, geb. Nollen, D.

Overleden: D. van Langeveld, gehuwd met E. P. de Blank, 89 j.

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.